Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 16/09/2019 a les 14:00

Bandulimejant: «El meu és un disc creat i afectat pel Procés»

L'exmembre de La Carrau Joan Boada, àlies 'Bandulimejant', presenta 'Cedeerra' (Kasba Music, 2019)

Joan Boada, **Bandulimejant** o exmembre de **La Carrau**. Aquest cantautor folk mostra la vessant més compromesa i combativa amb tocs de pop a *Cedeerra* (Kasba Music, 2019), la seva darrera referència. Comença cantant a la vida com sempre s'ha fet, però de seguida s'embala amb els vents més rítmics d'"Hostiats!", on canta als represaliats que encara resisteixen: 'no tindran prou presons per posar-ne'. Una cançó feta gairebé de lemes, tenint clar qui són els que marquen el ritme. Ho canta més suau a "On crema", i així va desgranant un repertori per escoltar i cantar més d'un cop.

Quin és el teu alterego Bandulimejant i com el diferencies amb el que tenies amb La Carrau?
Bandulimejant és com m'anomeno a mi mateix, per no recórrer a nom i cognom, és el meu nom artístic. La veritat és que no hi ha massa diferència respecte a **La Carrau** en això; de fet, el nom de **Bandulimejant** té origen amb **La Carrau**. El que és molt diferent és l'entorn: aquí no tinc grup i vaig per lliure, amb tots els avantatges, però també inconvenients que això suposa... Amb **Bandulimejant** puc despullar-me completament i dir les coses sense sedassos ni matisos, només els que m'imposi jo mateix.

A part de la versió que fas d'Ovidi Montllor, "Serà un dia que durarà anys", l'esperit de lluita de l'alcoià plana en tot el disc, amb allò de 'fes treballar el cap, controla el cor, no tanquis

mai la boca i crida ben fort'?
És un disc creat i afectat pel Procés, per com m'ha afectat a mi i el meu entorn, com s'ha transformat la idea de país on vivim i de l'estat que ens controla. Moltes de les cançons del disc han begut d'aquestes sensacions i experiències viscudes, fins i tot el títol *Cedeerra* n'és una conseqüència directa. La cançó de l'**Ovidi** havia de ser-hi ja des del començament, fa temps que la versiono i la volia deixar gravada, i encaixa com anell al dit amb tota la resta, tenint en compte el que ha passat i també com s'ha gestionat fins ara.

Joan Boada Foto: Axiu Kasba Music

El folk se't cola més en temes com "Matinades" (i la popular "Rossinyol" amb les veus de Càrol Duran i Carla Saez). Mai no t'has desentès de les músiques vinculades als actes de comunitat. T'agrada cantar el nosaltres més que el jo artista?
Sempre m'he sentit còmode amb el folk. De fet, vaig créixer, com a persona i com a músic, en entorns molt propers a la cultura popular (he estat integrant d'un esbart, d'una colla castellera...) i amb **La Carrau** vam fer bandera del propi folk i la música popular d'aquí com a element d'actualitat i de festa. Diguem que forma part del meu llenguatge personal, artístic, i que és un entorn que conec i on em sento còmode. I a més considero que interpretar o versionar segons quin tema popular o folklòric és, en el propi fet, una definició d'intencions. Per saber on anem cal saber d'on venim, alguna cosa així.

"La cançoneta clara" parla clar del desig que homes i dones aprenguem la lliçó. Com has vist la Diada i les accions dels cedeerres que comentes al títol?
Més que d'accions de CDRs o de les diades, aquesta cançó és un cant a la unitat, unitat i solidaritat des de tots els punts de vista. Crec que beu més de les sensacions de l'1 d'octubre que de qualsevol diada o acte de CDR aïllat. La sensació d'anar tothom a l'una, tothom assumint el paper que calgués en el moment que fes falta... aquesta sensació, d'ajut, de cobrir-se, d'aportar el que sigui perquè el conjunt en surti beneficiat. Sempre amb optimisme i també, i sobretot, amb

companyonia i solidaritat, tenint sempre molt en compte qui tens al teu costat.

Has musicat un text del periodista Carles Capdevila ("Plantaré cara"). Què li n'has volgut homenatjar? On vas trobar aquest text?
El text el vaig trobar ja quan el va publicar com a columna al diari *Ara.* És un text prou popular i conegut que en el seu moment va fer furor a les xarxes. Parlo de fa quatre o cinc anys amb en Carles encara viu i, cal dir, que la idea de musicar-lo ja ve d'aleshores.
Malgrat que pugui semblar una mena d'homenatge, no ho és, no n'era la intenció. La idea artística de combinar el text -un text potent i contundent com n'hi ha pocs-, llegit per una veu potent i competent (en Jordi Martínez Vendrell) i amb una base de música forta a sota, creant un ambient especial i catàrtic al voltant de la lletra ja la tenia de feia temps. Evidentment si serveix d'homenatge, endavant, em sembla perfecte. Tot el meu respecte per una de les ments més brillants que hem tingut els darrers temps per aquí.

I diu el text, encara:

"Plantaré cara"

Desconfiaré sempre de qui no respecti la meva llengua. Perquè, en fer-ho, demostra que no em respecta a mi, i alhora que no respecta un bé cultural essencial.

Desconfiaré sempre de qui no trobi normal el seu ús institucional i simbòlic, perquè no troba normal la meva realitat cultural i perquè a sobre es pensa que té dret a decidir què és la normalitat, i curiosament la normalitat és ell, i no jo.

Desconfiaré sempre de qui digui que el meu problema no és real, perquè em menysté a mi i perquè es creu amb el poder de decidir què és real, i casualment també ho és ell, i no jo.

Desconfiaré sempre de qui digui que les llengües són per entendre'ns i no per crear problemes i faci servir aquest argument per crear problemes amb les llengües.

Desconfiaré sempre de qui manipuli realitats deliberadament i gosi acusar llengües perseguides de ser les perseguidores.

Desconfiaré sempre de qui vegi com a despesa innecessària la promoció de la meva llengua i com a inversió imprescindible la promoció de la seva.

Desconfiaré sempre de qui no respecti la meva llengua. Perquè, en fer-ho, demostra que no em respecta a mi, i alhora que no respecta un bé cultural essencial.

Desconfiaré sempre de qui vulgui acomplexar-me perquè parlo amb naturalitat la llengua dels meus pares.

Desconfiaré sempre de qui em negui la llengua, perquè em sento compromès amb els que l'han salvat perquè jo la pugui ensenyar als meus fills.

I procuraré enfadar-me poc, només el que jo trobi normal i davant d'amenaces que jo consideri reals.

I sempre, però sempre, plantaré cara.